

LUCIE HLAVINKOVÁ

ILUSTROVALA MILA

SESTERSTVO

a nejoblíbenější barva na světě

Albatros

Sesterstvo

a nejoblíbenější barva na světě

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Lucie Hlavinková

Sesterstvo a nejoblíbenější barva na světě – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Albatros

SESTERSTVO

a nejoblíbenější barva na světě

Podpis:

SESTERSTVO

a nejoblíbenější barva na světě

LUCIE HLAVINKOVÁ
ILUSTROVALA MILA

Albatros

© Lucie Hlavinková, 2020
Illustrations © Bohumila Becerra-Gablasová, 2020

ISBN tištěné verze 978-80-00-05925-9
ISBN e-knihy 978-80-00-05975-4 (1. zveřejnění, 2020) (ePDF)

„Elo, Míšo, Báro! Myslíte, že to zvládnu?“

Stará paní Ládvíková byla opravdu nervózní, popotahovala si sukni, už asi desetkrát zkontrolovala zip a jmenovku na kufru a neustále se ujišťovala, že má pas i letenku v kabelce.

„Jasně!“

„Představte si to. Já, a do Ameriky! Kdo by to byl řekl? Vždyť jsem za celý život téměř nevytáhla paty z našeho města!“

Paní Ládvíková naposledy pohladila svou kočku. Holky jí slíbily, že budou Fabiolu v době její nepřítomnosti krmit a také zalévat květiny. Kočka Fabiola je kouzelná! To ale její panička vůbec netuší. Na celém světě to ví jen Bára, Míša a Ela, nejlepší kamarádky, které si říkají Sesterstvo a které Fabiola dala dohromady, aby jí pomohly vyřešit už dvě záhady. A díky tomu teď paní

Marie poletí do Ameriky, aby se po dlouhých desetiletích setkala se svou ztracenou láskou z mládí, panem Josefem. Jeho rodina ji pozvala, aby je navštívila, a ona nakonec souhlasila, i když až po dlouhém přemýšlení, protože je jí už přece jenom devadesát let...

Teď jí Bářin táta pomohl naložit kufr do auta, aby ji mohl odvézt na letiště, a holky mávaly ze všech sil.

„Užijte si to!“

„Pozdravujte pana Josefa a celou jeho rodinu, hlavně Emoryho!“

„A nebojte se, my se vám tady o domeček, kytky i Fabiolu postaráme!“ ujistila ještě paní Marii Bára, která vždycky myslí úplně na všechno.

Hned druhý den se rozhodly, že pořádně zalijí nádherné modré hortenzie u cesty k zahradní brance, na které byla paní Marie obzvlášť pyšná. Panovalo totiž velké horko, takže už začaly povážlivě klopit listy. Stará paní holky poprosila, aby do konve vždycky přidaly speciální hnojivo a pečlivě ho rozmíchaly. Jen tak si mohly

tyhle květiny udržet svoji modrou barvu. Bez tohoto přípravku by kvetly růžově.

Ostatní květiny mohly zalévat jednoduše hadicí. Kropily se taky navzájem, trhaly třešně, Fabiola se vyhřívala na sluníčku, zkrátka užívaly si letní pohody. Ela se cítila úplně a naprosto šťastná! Napadlo ji, jak by bylo skvělé mít možnost uložit si tenhle pocit jako fotku. Vždycky když by měla špatnou náladu, by si mohla tenhle pocit štěstí znovu vyvolat. Třeba někdy v budoucnosti takový vynález někdo vymyslí, kdo ví, třeba na to bude nějaká aplikace...

Takový vynález by šel na dračku, protože pocit štěstí nikdy netrvá dlouho. Jako zrovna teď.

„Do prčic, kluci jedni zatracení!“ zahulákal totiž našťvaně někdo z vedlejší zahrádky, až se všechny, včetně kočky, hrozně lekly.

„Já jim dám, darebákům! Vždyť ty slepice teď neponesou! Co to je za nápady?“

Holky opatrně vykoukly zpoza plotu, aby náhodou taky nějakou neslízly, a uviděly souseda, jak nešťastně obhlíží hejno slepic. Všechny byly zářivě modré!

„Co to...“ vyhrkla Míša překvapeně, a soused si jich tím pádem všiml.

„Děvčata! Nevíte o tom něco?“

„Ne!“ zděšeně se bránila Bára. „To my neudělaly!“

„Já vím, že vy ne. Vsadím se, že to byli ti darebáci, Benešovi synovci. Už o jarních prázdninách s nimi byly problémy a teď jsou tu zase. Jsou to pěkní lotři, ti dva!“

